

Bela i žuta devojčica – Perl Bak

Jednom, a nije to bilo tako davno, živela je u zemlji Kini devojčica po imenu Len Mej. Bila je jedina ćerka i imala je tri brata. Živeli su u lepoj, zelenoj dolini u blizini velike reke Jangce. Otac joj je bio seljak, i kako su neka od njegovih polja dopirala čak do obale reke, bavio se i ribolovom.

– Len Mej, – rekao je otac – zaboravio sam da pogledam ima li u mreži riba. Molim te, skokni do reke umesto mene. Reka je na tom mestu bila izuzetno široka, a Len Mej je jedva mogla na drugoj strani primetiti zeleni pojas zemlje. Čula je da su ljudi preko ovih širokih voda drugačiji – zvali su ih strancima. Nikada nije videla stranca, ali je za njih čula od ljudi koji su ih videli. Stranci preko vode – govorili su – imaju ružičastu kožu, a plave, zelene ili sive oči. A kosa im nije crna, nego crvena, pa i žućkasta kao lavlje koža ili smeđežuta kao dlaka u psa. Njihov govor je vrlo čudan i niko ga ne može razumeti.

Len Mej pogleda nebo – bilo je tiho i plavo. Pogleda zatim reku. Njene brze, žute vode tekle su mirno. Nekoliko divljih pataka spustilo se i plivalo po vodi.

Len Mej ustade i poče razgledati sve unaokolo. U tom trenutku spazi devojčicu kako korača obalom i ide prema njoj. To je biola čudna devojčica. Prvo je Len Mej primetila njenu haljinu. Devojčica je imala bluzicu sa kratkim rukavima i suknjicu od modroga platna. Kosa joj je lepršala oko lica, a najčudnije je bilo to što joj je kosa bila žuta. Iako se pre nikada nisu videle, nasmešile su se jedna drugoj.

– Kako se zoveš? – upita žutokosa devojčica

– Len Mej.

– Ja se zovem Elis. Moja braća se zovu Tom i Džek.

– Ja imam tri brata. Zovu se Šeng, Cen i Jang, a meni su već strašno dodijali.

– Jesu li zaista? – uzviknu Elis. – I meni su Tom i Džek dodijali. Ja bih želela da imam sestru.

– I ti? – poviče Len Mej.

Obe se devojčice pogledaše i obuze ih ista misao:

– Budimo sestre. Da, da! – rekoše, a onda udariše u smeh

Bilo je lepo poslepodne i one su bile potpuno srećne. Bilo je divno imati sestru i razdovarati sa njom.

– Govoriš nekako smešno – reče Len Mej. Zašto?

– Zato što sam Amerikanka – odgovori Elis.

Sada se Len Mej iznenadila:

- Pa kako te ja onda mogu razumeti?
- Zato što ja govorim kineski, ludice!
- A znaš li ti govoriti i američki?- upita Len Mej
- Svakako da znam – reče Elis i brzop izgovori nešto što je zvučalo kao ss-ss-sss i kk-kk-kkk.

Možemo li biti prave sestre iako si ti amerikanka?

- Zašto da ne? Mi zapravo izgledamo jednako. Zar nije tako? Daj mi ruku, Len Mej.

I pružiše jedna drugoj ruku.

- potpuno jednako, samo što je tvoja kosa tamnija od moje, a moja koža svetlija od tvoje. Ali meni je sve jedno što je tvoja kosa crna, Len Mej, samo ako tebi ne smeta što je moja žuta.

- Hvala ti, sestro – nasmeši se Len Mej.

Šetale su zajedno celo to lepo popodne. Mnogi su se okretali za njima, a neki su im se i smejali.

- Pogledaj onog stranog đavolčića i onog našeg kineskog kako idu zajedno! – uzviknuo je čovek koji je na uglu prodavao kestene.

- On se čudi jer ne zna da smo sestre, zar nije tako? – reče Len Mej

